

Amintirea rămîne suspendată. Plecînd în căutarea trăsăturilor lui Leonard, Alexandra coboară în adîncurile memoriei. Amprenta trupurilor a păstrat-o, multe chipuri se ascund, îngropate în mîlul trecutului sau erodate de timp. Rar i se întîmplă să aducă vreunul la suprafață. Uneori, măști necunoscute ies din vîltoare, plutesc o clipă, apoi se scufundă dintr-o dată și dispar pentru totdeauna. Trăsăturile lui Leonard rămîn neclare. În grabă, Alexandra reînoadă firul...

Dacă n-ar fi scos blănurile, poate aș mai fi rămas cu el, dar le-a scos după ce a demontat fundul dublu al unui dulap vechi, păstrat într-o boxă.

Trei blănuri care mi-au tăiat răsuflarea, deși nu iubeam blănurile și nu le iubesc nici acum. Trei, splendide, furate din propriul lui atelier, după ce îi fusese pus sechestrul, probabil periate și mîngîiate pe ascuns. Își păstrasera strălucirea, totuși simțeam în nări gîdilătura părului desprins.

« Cum făceați acolo, numărați zilele, lunile, anii sau lăsați timpul să treacă la voia întîmplării ? »

Aș fi vrut să-i spun că lăsam timpul în pace, că ne simțeam atemporale, noi, deținutele politic. I-am spus adevărul : însemnam zilele cu linii, puncte, noduri, le număram și le răsnumăram, așa cum fac toți Robinsonii din lume.

A scos de nu știu unde o a patra blană, de culoarea castanei, în care m-a înfășurat. Era diferită de

celelalte, mai simplă, cu părul lung, ușor zburlit. Mi se părea că adu-mec în ea un miros de viață sălbatică.

« la-o, » mi-a spus, « o să-ți vină ca turnată. Când am să mă gîndesc la tine, acolo, am să mă gîndesc și la ea. »

Era sfîrșitul. Sfîrșitul. Făceam parte dintr-o generație care se temea de blănuri și bijuterii, de toate simbolurile bogăției, și chiar dacă înțelegeam ce aștepta Leonard de la mine, nu mai voiam să-mi risc pielea. Faptul că ani de zile un bărbat în detenție visează la femeia a cărei nuditate a acoperit-o cîndva cu o blană este, fără îndoială, foarte romantic. Doar că pentru mine nu era deloc romantic să mă întorc în închisoare, închisă în capul unui tip, și nici să-l urmez peste tot, în lunga lui coborîre în infern.

« N-am să te aștept. »

A rîs :

« Nici ea ! Am să mă gîndesc la voi două așa cum sînteți acum, chiar dacă, mult înainte de întoarcerea mea, blana o să fie praf și pulbere, iar tu ai să fii o bătrînă cocîrjată. »

Leonard detesta violența în dragoste și, în cea ultimă noapte, la fel de blîndă ca și celelalte, trupurile noastre înlănțuite s-au rostogolit pe blană. Pielea mea încă mai păstrează amintirea mîngîierii aceleia, aspră și mătăsoasă în același timp.

Memoria pielii ! Pare să fie la doi pași de gînd, apoi lunecă, insesizabilă, și nu rămîne decît durerea absenței...

Prin voalul alb și subțire care acoperă cerul, o lumină strălucitoare coboară asupra peisajului și-l desenează minuțios. Viteza trenului decupează tablouri, fiecare detaliu din interiorul lor capătă importanța unui mesaj. Drum, casă, copac, pasăre, câmp, grădină, sat, găină – plăcerea de a numi lucrurile, simplu, cum făcea pe vremea uceniciei cuvîntului, de parcă totul ar putea fi luat de la început. Joc al iluziei! Heleșteu, om, mașină... Cuvîntul « cal » îi stă pe vârful limbii. În zadar, nu vrea să se întrupeze.

« Vrei întotdeauna să pui stăpînire pe ceea ce-ți scapă... »

Jean și inteligența lui fascinantă. Era oare chiar atît de inteligent pe cît mi se părea? Se întîmpla înainte de Vlad și ceilalți, abia îmi începeam viața de femeie.

Mare nuntă, rochie albă, dantele de Bruxelles salvate de mama și păstrate în valiza de piele bej, ornată cu etichete multicolore : Veneția, Londra, Paris – amintiri din alte timpuri. În primul an au fost multe plimbări cu motocicleta cea veche, o BSF cred, o chema Besy și ținea la ea cu o iubire de băiețel plin de toane – așa cum iubea orice lucru sau ființă pe care puneă ochii, printre care eram și eu –, multe seri în care îl ascultam zdrăngănind la chitară și cîntînd melodii *country* cu o pronunție corectă, ceea ce ne dădea, mie și prietenilor, un fior de încîntare. Timpanele noastre, sătule de cîntecele patriotice difuzate la radio de dimi-

neața pînă seara, primeau cu recunoștință acordurile pline de tandrețe, fără alt mesaj decît viața liberă, deschisă către cele patru zări. Refrenul îl cîntam noi. Se petrecea în 1956.

Din păcate, ceea ce semnaserăm noi la primărie nu era un certificat de căsătorie, ci un angajament să ne înfruntăm ca adversari într-un meci de mare competiție, fără arbitru. Pasionant, de altfel, cu lovituri autorizate și neautorizate, condus uneori cu o anumită eleganță, iar alteori cu grosolănie.

Îl înșelam, mă înșela, mă mințea, îl mințeam, mă pălmuia, îi aruncam în cap candelabru de aramă de la mama etc., etc. În pat, porneam la un adevărat maraton, o luptă care pe care.

Bătălia asta ne ocupa mai tot timpul, doar vacanțele la mare ne mai dădeau o clipă de răgaz. Poate că din pricina ascendenței sale grecești, soarele îl făcea pe Jean visător, conciliant, umorul lui devenea plin de drăgălășenie și gelozia se estompa. Își vărsa năduful pe grăniceri care, de îndată ce venea seara, cercetau toată plaja în căutarea unor ipotetici fugari, gata să traverseze Marea Neagră într-o coajă de nucă, pînă la Istanbul. Accesul pe plajă era interzis după apusul soarelui – o interdicție în plus.

Întorși acasă, Jean reîncepea acel du-te-vino între diverse locuri de muncă – le schimba adesea. O ușoară aplecare spre escrocherie făcea din el un pericol pentru creduli. Eu una jucam fără prea mare greutate rolul de casnică, foarte mulțumită că plecasem din minusculul apartament fără baie ce-i fusese repartizat fami-

liei noastre amputate și bucuroasă că nu mai trebuie să dorm în aceeași cameră cu bunica.

Vinerea era zi de spălat rufe, zi stabilită de proprietarii care ne închiriaseră o cameră în casa lor. Ca un cuplu perfect, aplecați amîndoi deasupra căzii, dezinfectată de bine, de rău, ne spălam rufele, cu sentimentul datoriei împlinite și a unei încercări de împăcare. Gazdele – un bărbat scund, cu o mustață roșcată, mereu pus pe sfadă, nevastă-sa, cam bolnăvicioasă și cu colțurile gurii căzute, ba chiar și fiul lor, un adolescent lunecos – exercitau asupra noastră o presiune permanentă, greu de explicat, însă palpabilă. Aproape tot timpul, tatăl sau fiul se țineau scai de mine, iar Jean pleca din ce în ce mai des de la serviciu pentru a se asigura că totul e bine acasă.

Cincisprezece ani mai târziu, fiul avea să mă abordeze pe stradă cu o mutră obraznică, ca să-mi spună că și el, și tatăl lui erau îndrăgostiți de mine și veneau, cînd unul, cînd altul, să-și lipească urechea de ușa noastră. Mărturisirea lui m-a lăsat rece, însă astăzi, gîndindu-mă la privirile pline de invidie și ură pe care mi le arunca biata lui mamă – călcată în picioare și de fiu, și de soț –, mă întreb dacă nu-i spiona și ea, la rîndul ei, atunci cînd se masturbau lîngă camera noastră și, mai ales, mă mir cu cîtă ușurință am trecut prin perioada aceea! Crînceni, așa eram și Jean, și eu, crînceni, însă dăruiți cu o formă de inocență, dacă nu cumva eram pe cale de a ne pierde omenia.

Lui Jean i-au trebuit cinci luni pînă să găsească bani pentru avort. La puțin timp după aceea, am aflat

că doctorul care mi l-a făcut în cel mai mare secret, avortul fiind interzis prin lege, a fost arestat pentru că arsese în centrala termică a blocului cadavrul unei paciente moarte în timpul intervenției.

Aud vocile indignate ale celor care se leagă în confortul naivității sau al dogmelor oarbe, aud discursuri sforăitoare despre dreptul absolut la viață al embrionului și le răspund : ce fel de viață ? Nu-mi puteam permite nici măcar luxul remușcărilor ! De altfel, durerea fizică a unui avort fără anestezie, frica de moarte alungă mila pentru oricine în afară de sine. Cît despre Jean, cine știe ? Nu ne împărtășeam tristețile – de altfel, împărtășeam puține lucruri. În afară de dans și sex, nu prea aveam altceva în comun, dar, în anumite momente, asta ni se părea de-ajuns.

Prietenii noștri, norocoșii posesori ai unui apartament, organizau seri dansante. După ce împingeam mobilele la perete, beam tot felul de amestecuri ciudate, dansînd toată noaptea pe șlagăre din '45 și pe altele mai noi, ale lui Sinatra, de pildă. Le înregistram clandestin de la posturi de radio străine, pe magnetofoane încropite din te miri ce de Jean, mare maestru în ale electronicii. Cînd ne rodea foamea, jonglam cu sandvișuri din care curgea salata verde cu maioneză, ouă frecate cu muștar, și îngurgitam felii după felii de salam cu usturoi.

Scenele dintre noi deveneau tot mai spectaculoase. Într-o zi, Jean s-a urcat pe pervazul ferestrei, amenințînd că se aruncă în gol, un gol de vreo doi-trei metri, pînă la straturile de flori ale proprietarilor. Cum

ezitam să-l rețin, a așteptat, chircit, pasăre abătută și fără chef de zbor, pînă l-am prins de curea și l-am tras înăuntru.

Căsătoria noastră s-a terminat atunci, chiar dacă, după plecarea mea de-acasă, am mai trăit împreună scurte perioade ca să ne dezgustăm pînă la capăt unul de altul.

Mai tîrziu, mult mai tîrziu, ne-am regăsit și am reușit să ne împrietenim – datorită lui Jean, trebuie să recunosc. Nu aveam nimic mai mult în comun decît pe vremea căsătoriei, doar cei patru ani din tinerețea noastră...

... castel, deal, pădure, lumina începe să scadă, peisajul se colorează în albastru, Alexandra nu-i dă voie calului șarg să intre în trecut, trebuie să rămînă în prezent. Prezentul acesta al cărui sens îi scapă și pe care ar vrea atît de mult, uneori, să-l regăsească.

Senzație de pericol iminent. Ceva grav este pe cale să se întîmple în vagon. Respirațiile accelerate ale călătorilor care își întind capul să vadă, să audă declanșează vîrtejuri în aerul nemișcat pînă atunci. Locul femeii cu părul roșu e gol, iat-o aplecată deasupra tatălui și a băiețelului. Stacojiu la față, micuțul se face vînat, tatăl îl ține strîns la piept, apărîndu-l de femeia care încearcă să i-l smulgă.

— Sînteți nebună, strigă tatăl, nebună de legat !

Călătorii se ridică pe jumătate de pe locuri, tînăra cu *laptop*-ul abia are timp să-l prindă pe acesta în cădere, renunță la scenă ca să verifice dacă aparatul mai

funcționează. Violența crește între tată și femeia cu părul roșu. În curînd, fața băiețelului va fi de culoarea prunei.

— Trageți semnalul de alarmă, urlă tatăl, fir-ar să fie, ce mai așteptați !

Craniul ras reapare deasupra fotoliului pe care-l ocupă, la celălalt capăt al vagonului, ia te uită, e încă aici, sigur o să facă ceva, dar craniul ras nu se clintește, doar a întors capul spre locul unde se petrece scena, apoi alunecă la loc, dispăre din nou.

Palma scurtă, seacă, pe care femeia i-o trage tatălui pocnește ca un foc de pistol cu alicie. Surprins, acesta își lasă fiul. Într-o clipă, copilul se trezește cu capul în jos, femeia îl scutură sălbatic, ținîndu-l strîns de glezne.

— Doamnă, șoptește tînărul cu puloverul de culoarea teracotei, doamnă, nu trebuie...

În același moment toată lumea vede – chiar și fata, care a terminat de cercetat calculatorul – o bilă frumoasă de sticlă, de culoarea smaraldului, țîșnind din gura larg deschisă a copilului. Se lovește de podea, sare, apoi se rostogolește undeva, sub fotolii.

În sfîrșit, țipetele copilului, înapoiat tatălui. Palid, cu ochii ieșiți din orbite, ca și cum el ar fi fost gata-gata să moară asfixiat, acesta se bîlbîie, îl acoperă pe puști cu sărutări, încearcă să se explice, fratele celui mic are o colecție de bile, cine să-și închipuie...

Alexandrei i se face milă :

— Liniștiți-vă, domnule, pericolul a trecut, lăsați-l să se ducă !

Dar nu ceea ce simte. Degeaba își spune că totul e în regulă, că puștiul a fost salvat, sentimentul de pericol iminent se prelungește. În jurul ei, oamenii par să fie mulțumiți cu deznodământul, ici-colo vorbesc de la un fotoliu la altul, sînt mai numeroși decît ar fi crezut, totuși, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. În mod evident, incidentul este închis și ea însăși l-ar fi considerat astfel, de n-ar fi prezența femeii cu părul roșu. Alexandra nu-și poate scoate din cap că a întîlnit-o deja undeva. Unde ? Cînd ?

Fără să arunce o privire către tatăl sau către copilul salvat, femeia se îndreaptă spre ea, înaltă, slabă, bălăbănindu-se din pricina trenului. Fluturii de noapte brodați pe haina ei, care duc pe aripi un straniu desen cenușiu, striat cu roșu, par să fi fost prinși acolo de acul ucigaș al unui entomolog.

— Am respect pentru ucigașul adevărat, el se supune unei necesități profunde, mi-e silă de diletant sau de cel care ucide din greșeală, zice ea destul de tare, pentru ca toată lumea să audă. Culege cîteva surîsuri anemice, călătorii s-au reinstalat în rutină și, după ce au făcut efortul de a se interesa de altceva decît de propria lor călătorie, acum vor să fie lăsați în pace.

Suspînînd, femeia cu părul roșu se prăvălește pe locul de lîngă Alexandra :

— Dragă prietenă, cunoști deja punctul meu de vedere în această chestiune.

Ca și cum s-ar fi așteptat, tutuiala nu o miră pe Alexandra :

— Și cînd mi-l vei fi comunicat ?

— Demult, tare demult, s-ar putea să nu-ți mai amintești. Ca să epatezi, ai afirmat întotdeauna sus și tare că trecutul e un sac prea greu, pe care n-ai chef să-l duci în cârcă. Acestea fiind zise, de regulă, celor pe care i-am întâlnit, fie și o singură dată, le e peste putință să mă uite.

Cu dosul palmei, atinge ușor obrazul ridat al Alexandrei :

— Erai frumoasă și mereu pusă pe hartă... Eroziunea...

— Șterge-o de-aici, oricine ai fi ! Șterge-o și nu spera că am să te caut în trecut ! Dacă mă mai bați la cap, îl chem pe controlor !

Cele două femei se înfruntă pe tăcute. Înainte de a se ridica de lângă Alexandra, intrusa îi întinde mîna :

— Să facem pace, mă numesc Coralia. Dar tu știi deja.

Alexandra se uită pe fereastră, s-a lăsat seara. Luminile întîrzie să se aprindă în vagon, femeia și-a reluat locul și se topește în semiîntuneric.

« Am respect pentru ucigașul adevărat... am respect pentru ucigașul adevărat. » Cuvintele i se rotesc iar și iar în cap. Pentru a scăpa de zumzetul lor, Alexandra se aruncă din nou în trecut, în căutarea bărbaților. Bărbații ei ! Îi iubește cu o dragoste mai adîncă decît odinioară, îl iubește pe fiecare dintre ei cu suma tuturor iubirilor. Iubindu-i, se iubește din nou pe sine și găsește astfel forța de a continua călătoria.